перець

№ 7 (570). РІК ВИДАННЯ XXVI Ціна 10 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1966

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

КУДИ ВОНА ВЕДЕ

ЩЕ ОДИН ВАРІАНТ КАЗКИ ПРО РІПКУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

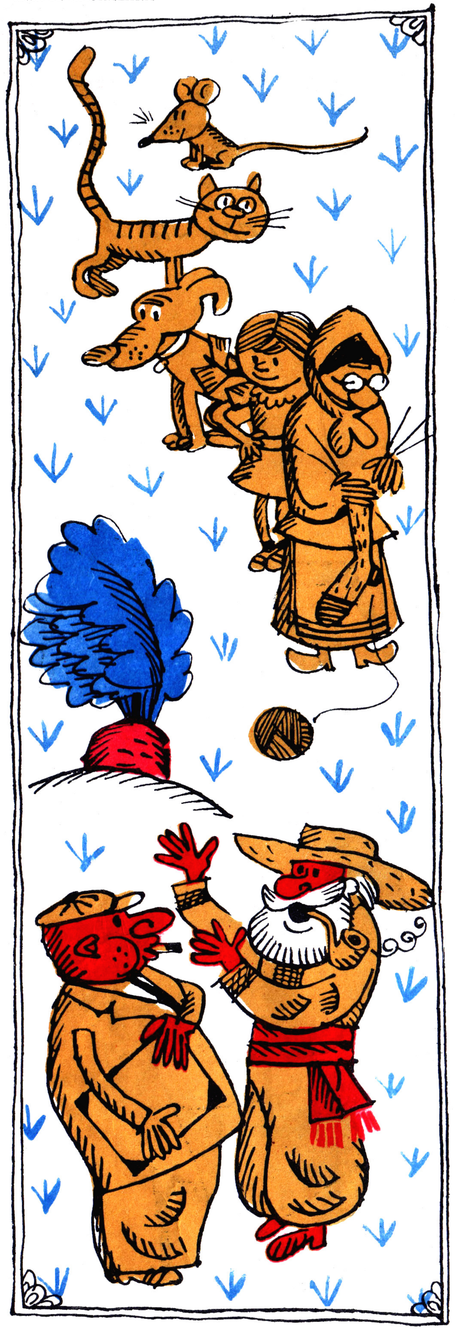

— Я міг би й сам витягти цю ріпку, але що ж тоді весь мій штат робитиме?

Здоровенькі були!

Лист голові правління Львівської облспоживспілки тов. ЛУНІНУ М. П.

Вельмишановний Миколо Павловичу!

Є така поговірка: хто старе поминає, тої щастя не має. І все-таки я почну свій лист із фактів тринадцятирічної давності. Не тому, розуміється, що мені дуже кортить загубити своє щастя і всеньке своє життя сумно-пресумно виводити:

«Ой я нещасний,
Що м-а-аю д-ді-яти?..»

Щастя, повірте, мені дороге, але істина дорожча.

У січні 1953 року «Перець» мав нагоду привітати на своїх сторінках Якова Кириловича Лисенка, новоспеченого заступника голови Рава-Руського райвиконкому.

Дозвольте нагадати Вам, з якої нагоди і з якої причини довелося вітати Якова Кириловича Лисенка.

Діло в тім, що Яків Кирилович працював перед тим директором спиртового заводу «Реста», і так працював, що пальці було видно! Обсадив себе цілою зграєю хапуг, шарамижників, спекулянтів, котрі безцеремонно, серед білого дня розкрадали спирт, розтаскували всіляні інші матеріальні цінності. Лев'яча доля краденого перепадала, звичайно, Лисенкові. За його «лояльність» і непротивлення злу.

Нагрянули на завод ревізори, працівники прокуратури і почали, як кажуть, «плести лапті» розкрадачам державного добра, у тім числі й Лисенкові. Защеміло в неборака серце, потемніло в очах, а на душі творилося таке чортовиння, що хотілося завити по-вовчому й тікати світ за очі. Все йому було немиле, все йому було осоружне. Навіть рідний дім став йому чужим і непривітним. Дійшло до того, що одного разу ввечері йому привиділось, що його хата — це не хата, а тюремна камера. Сидів Лисенко за столом і вечеряв. Коли це раптом на вікна — глип, а там — грати. Ну чисто, чисто такі, як ото на вікнах кримінали бувають — залізні й іржею вкриті. Побілів Лисенко, і ложка з рук випала. Він на двері — глип, а в дверях кругленьке вічко, а з того вічка чиєсь зелене око на нього дуже пильно зирить. Протер Яків Кириловичочі та ще раз на двері — глип, а біля дверей здоровенна параша стоїть. Онімів чоловік, рясним холодним потом обливається, плямкає губами, але сказати нічого не може, а тільки мичить. Угледіла те диво жінка, та в крик:

— Що з тобою, чоловіче, ти на мерця схожий! Може, ти чим удавився?

Підбігла до Якова Кириловича та кулаком його по спині, по спині, а він тільки мичить та з-за столу вискочити поривається. А потім як ойкне:

— Ой, де це я?

— Та в хаті ж! Опам'ятайся, що це з тобою робиться?

— Ой, а чого грати на вікнах?

— Тю, та які грати, де ти їх побачив?

— Ой, а хто то парашу таку здорову коло порога поставив?

— Та яка параша? То корито з вареною бараболею для свині стоїть!

— Ой, а вічко у дверях де взялося!

— Та де ти те вічко уздрів? Схаменися!

До самого ранку не міг заснути Яків Кирилович, а кілька днів по тому в кожному зустрічному йому ввижався то прокурор, то слідчий, то суддя.

А потім все стало на місце. Виручили перевірені на чистім спирті друзі. Од суду врятували й на посаду заступника голови райвиконкому пристроїли. І вже не ввижалися більше Якову Кириловичу ні вічко, ні грати, ні параша, і портфель у руках не здавався йому більше клунком з сухарями й салом, наготовленими в далеку дорогу...

Потім зовсім добре справи пішли. Став Яків Кирилович головою правління Рава-Руської райспоживспілки. Став... і знову почав творити розмаїті махінації. Недарма кажуть: не став цапа капусту стерегти. Партійна організація райспоживспілки порушила питання про зняття не чистого на руку діяча з цієї посади. Але друзі знову виручили, й Лисенко відбувся суворим партійним стягненням. Серйозно захиталося під ним керівне крісло аж у 1962 році, коли виник новий скандал, коли в системі райспоживспілки слідчі органи викрили цілу зграю розкрадачів кооперативної власності.

Народний суд, воздавши належне спійманим на гарячому хапугам, змушений був прийняти окрему ухвалу, в котрій було сказано, що Лисенко не може далі перебувати на посту голови правління райспоживспілки.

Що написано суддівським пером — не вирубаєш топором. Довелося Якову Кириловичу походити в ролі одставної кози барабанщика. Але це не так уже й нахладно. Мабуть бути гірше. Тим паче, що в новій ролі не так уже й довго ходити довелося.

Взагалі Лисенкові везе. Є всі підстави думати, що народився він у льолі. То раніш друзі помагали виходити сухим з води, а наразі виручили ви, вельмишановний Миколо Павловичу. Вочевидь, дуже шкода стало вам, що така знаменита кадра з торговельної сітки випала. Приїхали ви в Раву-Руську, взяли Лисенка за рученьку та й повели сватати в міське споживче товариство.

— Оце вам новий голова, — сказали працівникам апарату. — Прошу любить і жалуваты

— Так у нас же є голова — товариш Мулярчук. Обраний зборами пайовиків. Хороший і чесний працівник. Яке ж ви маєте право його увільняти?

— Мулярчук вчиться заочно в інституті, — одповіли ви здивованим працівникам міського споживчого товариства, — отже, йому треба створити умови для успішного навчання, а головою буде товариш Лисенко. Прошу передати йому печатку.

Я вже не кажу про те, що увільнення т. Мулярчука й «сватання» Лисенка є грубим порушенням всяких статутних норм. Мені хочеться сказати інше. Істина, шановний Миколо Павловичу, про яку я натякав у перших рядках цього листа, гласить: не призначай лиса зав. птахофермою, а людину з липкими руками на гарматний постріл не підпускай до матеріальних цінностей взагалі і до торгівлі зокрема. Невже ви не знаєте цього? Дивно, дивно... Голова облспоживспілки й не знає такої простої істини! І ще скажу. Поговірка поговіркою, а старе не завжди треба забувати. Особливо в такому ділі, як торгівля.

На цьому бувайте!

Приймiть, Миколо Павловичу, мої найкращі побажання і так далі.

Ян і завжди, від усього серця.

Од вашого **ПЕРЦЯ.**

Мал. В. ГЛИВЕНКА

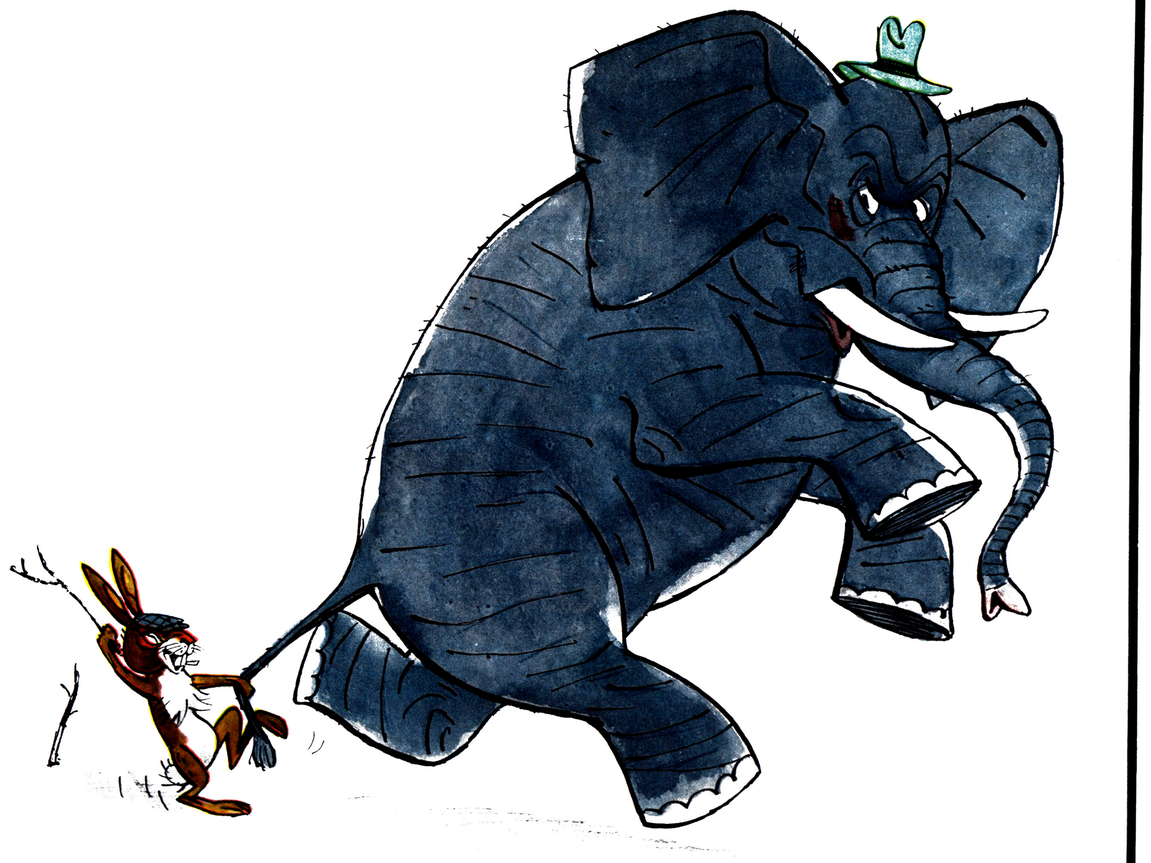

— Краще втекти, а то ще звинуватять, що переступив межу дозволеного самозахисту.

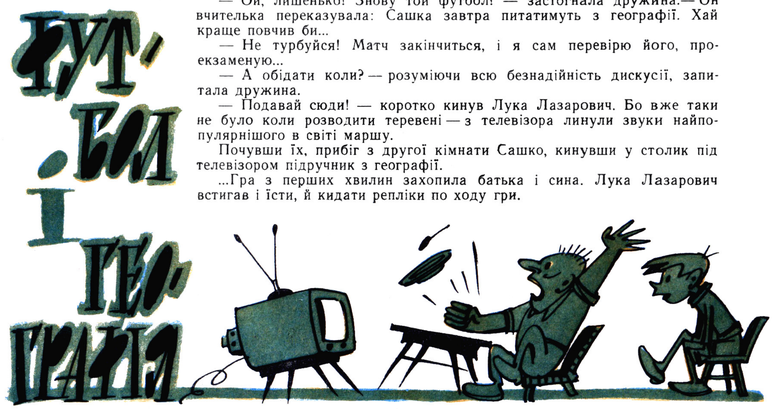

— Ще не починали? — захекавшись, ускочив у квартиру Лука Лазарович і прожогом кинувся до телевізора.

— Ой, лишенько! Знову той футбол! — застогнала дружина.— Он вчителька переказувала: Сашка завтра питатимуть з географії. Хай краще повчив би...

— Не турбуйся! Матч закінчиться, і я сам перевірю його, проекзаменую...

— А обідати коли? — розуміючи всю безнадійність дискусії, запитала дружина.

— Подавай сюди! — коротко кинув Лука Лазарович. Бо вже таки не було коли розводити теревені — з телевізора линули звуки найпопулярнішого в світі маршу.

Почувши їх, прибіг з другої кімнати Сашко, кинувши у столик під телевізором підручник з географії.

...Гра з перших хвилин захопила батька і сина. Лука Лазарович встигав і їсти, й кидати репліки по ходу гри.

Між борщем і варениками господарі поля забили гол. Потім гості сквитали. Лука Лазарович спересердя проковтнув підряд дві склянки компоту.

А Сашко кричав:

— Мазило! Криволапий!

У такі хвилини йому дозволялось говорити різні слова.

Гра так і закінчилася внічию. Лука Лазарович був у розпачі. Та все ж згадав, що завтра Сашка питатимуть з географії.

— Ану, сідай! — сердито буркнув він синові. — Перевіримо, чого ти там навчив...

Сашко сів навпроти.

— Напочатку назви мені столиці союзних республік!

— Те я знаю! — махнув рукою Сашко.

І справді, він вірно назвав столиці УРСР, Білорусії, Грузії, Азербайджану...

— Так,— схвалив батько.— А тепер назви столицю Вірменії!

Сашко примружив очі Згадуючи, поворушив губами і випалив:

— Арарат!

— Ні, то — гора, а столиця — Єреван...

Сашко погодився.

— Ну, а столиця Латвії?

— Даугава!

— Ні, то ріка,— знову поправив батько.— А столиця — Рига...

Сашко й на цей раз не сперечався.

— Ну, а столиця Узбекистану?

— Пахтакор! — знизав плечима син.

— Що?! Що?! А Казахстану?

— Кайрат!

Лука Лазарович скочив і аж запищав:

— А Киргизії??

— Алга! — швидко відповідав Сашко.

— Литви??? — хапаючись за голову, простогнав батько.

— Жальгірис! — спокійно відповів Сашко. — Чого ти так хвилюєшся?!

Коли після цього Лука Лазарович заганяв у сина знання з допомогою паска, Сашко, лежачи на батьковому коліні, крізь сльози кричав:

— Я все правильно казав!

Закінчивши екзекуцію, Лука Лазарович повів сина в другу кімнату й енергійно посадив за стіл.

— Ото, поки не вивчиш,— не смій з-за столу вставати! Зрозумів?!

А сам пішов вносити поправку в таблицю чемпіонату.

Є. КРУКОВЕЦЬ.

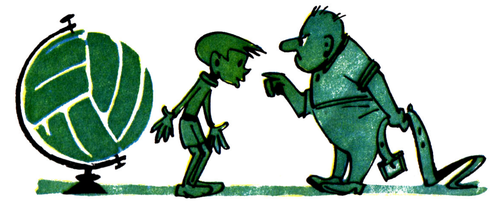

ТЕЧЕ ВОДА В СИНЄ МОРЕ

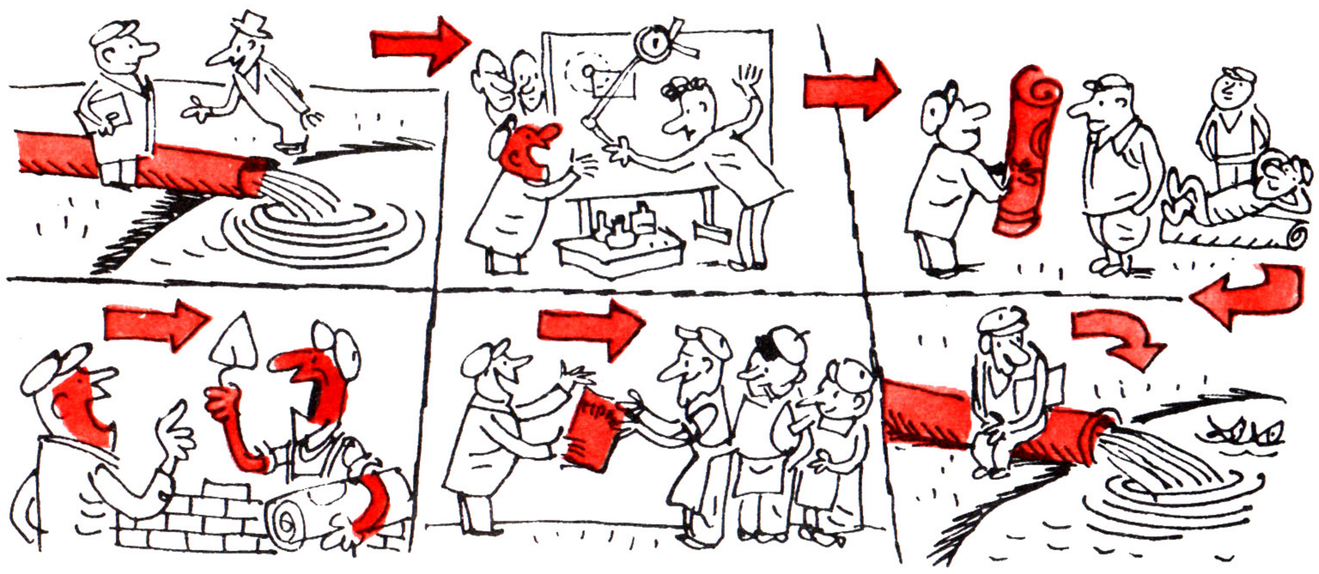

НУ, ПРОСТО хоч сядь та й плач: усе чомусь в голову отаке лізе:

Іван киває на Петра,
Петро киває на Івана...
Стара історія, стара
Та й ще, як той казав, туманна.

І справді: стара і туманна то історія. Он скільки часу пролетіло, а й досі ніхто до пуття не знає, чого ті хлопці один на одного кивати заповзялися. Можна тільки догадуватися, що між ними не про премію йшлося. Якби про премію йшлося, то хлопці не кивали б і досі один на одного, а спокійнісінько б ту премію узяли. Отак, скажімо, як працівники БУ № 2 Тернопільського тресту «Цукробуд», коли їх премію вали за будівництво колиндянських очисних споруд... Саме історія того будівництва й нагадала нам про Івана та Петра.

Спочатку — передісторія.

У с. Колиндянах, Чортківського району на Тернопільщині, є концентратно-дріжджовий завод. А мимо заводу того тече річка Ниглава. А в річку течуть відходи із того заводу і вже разом з нею течуть у Дністер. (Колись тут, розказують, була ще й риба. Тепер нема. Жаби теж перевелися).

От і подумали якось на заводі, що не личить їм, хорошим виробничникам, рідну природу гробити, що треба Ниглаву рятувати, очисні споруди будувати.

Проект було зроблено Львівським проектно-конструкторським технологічним інститутом. Втілити його в життя мало БУ № 2 Тернопільського тресту «Цукробуд».

Отут кінчається передісторія і сама історія починається. Починається оте «Іван киває на Петра, Петро киває на Івана».

Будівельники пред'явили претензії до проекту. Проектанти доводили своє. Два роки листувалися, сперечалися.

На кінець 1962 року будівництво зовсім завмерло: треба було внести поправки в проектно-кошторисну документацію.

У квітні 1964 року воно знову починає сяк-так ворушитися.

Начальник БУ № 2 Бєляєв М. В. обіцяє усім і уся прискорити будівництво. Течуть обіцянки, і тече ниглавська вода в синє море. Неочищена, звичайно.

Наприкінці того ж 1964 року Держводінспекція нагадує заводові і будівельникам, що вони не виконують рішення облради про охорону природи. І знову: Іван киває на Петра, Петро киває на... Е-е, стривайте. Тут треба розібратися. Справді начальник БУ № 2 Бєляєв М. В. киває на завод — він пише облраді, що завод мало їм допомагає. Але ж його підопічний, виконроб т. Чубей, пише облраді, що завод допомагає їм як слід.

Що за халепа? Згинь, маро! —
Та ж тут уже сам біс не знає,
Де той Іван, а де — Петро,
На кого, хто й чого киває.

Та, врешті, не сушімо собі над цим голови, як не сушили собі голів і члени комісії, що через місяць прибула сюди приймати очисні споруди.

Щоб здати якось свій витвір, будівельники надавали комісії купу обіцянок справитися з купою недоробок у січні 1965 року. Від цих палких слів комісія розм'якла і «пішла назустріч». Акт прийому підписали. А будівельники навіть премію взяли!

Отож:

Нарешті — впорались. Ур-ра!
Честь будівничим! Честь і шана.
Іван моргає до Петра,
Петро — моргає до Івана.

Але не поспішаймо: замість «ура» скоро довелося кричати «гвалт». Невдовзі прийнятий комісією витвір почав розповзатися на всі чотири сторони. Це почало кривитися, те — репатися, це — осідати, те — протікати, це — розсипатися, а оте — просто доброго слова не вартим виявилося.

І знову потекла ниглавська вода в синє море. Неочищена, звичайно.

І знову:

Іван киває на Петра,
Петро киває на Івана,
Бо тут уже не жди добра:
Найменш — влетить хоча б догана.

Ай! Пробачте... Тут ми не зовсім точні: Іван та Петро мабуть-таки кивали б один на одного у такому випадку. Але наші бракороби і не думали цього робити. Їм усе зійшло з рук, навіть без елементарної догани. Правда, Бєляєва звільнили від обов'язків начальника БУ і кинули... Не жахайтеся, не в запаскуджену Ниглаву кинули, а в крісло головного інженера того ж БУ. А головного бракороба (пробачте, виконроба) Чубея схопили... в братерські обійми на тому ж таки заводі, на шкоду якому він трудився, ані сил своїх, ані грошей державних не жаліючи. Там він і працює.

Отак-то!

А над Ниглавою бовваніють, як символ безгосподарності і безвідповідальності, чудо-споруди. А Ниглава — тече собі, як і текла, в синє море. Брудна, звичайно.

І знов — історія стара:
Провал у будівництві, в планах.
Іван киває на Петра,
Петро киває на Івана...
А розібратися б пора,
Чия тут правда, де омана.

Справді, не завадило б розібратися у цій історії. Хто ж винен — Петро чи Іван? Чи, може, хтось зовсім інший. Треба розібратися. Бо ж десятки тисяч народних грошей, що знайшли вічний упокій на тому будівництві, то вам, як сказав би безіменний мудрець, усе-таки не фунт ізюму.

Г. МОЛОЗ.

ГРА НА НЕРВАХ

ЛУЦЬК. (ТАП). Працівники цеху музично-духових інструментів місцевого побутового комбінату чудово освоїли гру на нервах замовників.

Ще 18 вересня 1964 року артіль «Дружба», Турійського району, здала на комбінат ремонтувати духові інструменти свого оркестру. З того часу замовники і ремонтники помінялися місцями. То грали оркестранти на трубах, а тепер комбінатівці на нервах клієнтів.

Іноді клієнти не витримують. Тоді слово бере диригент — директор комбінату т. Сироткін. Б'ючи себе в груди, мов у литаври, він у котрий уже раз заспокоює клієнтів... обіцянками відремонтувати оркестр.

Гра на нервах триває.

ЗУХВАЛА ВИТІВКА БЕШКЕТНИКА

ГОРЛІВКА. (Наш кор.). Незвичайна пригода сталася в конторі шахтобудівельного управління № 3 тресту «Горлівськвуглебуд». Серед білого дня сюди вдерся невідомий бешкетник і пройшовся по новеньких, щойно куплених письмових столах. Столи не розраховані на таку вагу, розсипалися, а бешкетник, жахнувшись заподіяної шкоди, чкурнув у вікно і зник у невідомому напрямі.

Докладне розслідування цієї пригоди показало, що зухвалим бешкетником був комар, а підприємством, яке виробляє такі столи, — Комарівська (Макарівського району на Київщині) мебльова фабрика.

НОВИЙ МЕТОД

ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ. (Наш кор.). Калинівська райспоживспілка запровадила новий метод комплектування хатніх бібліотечок. Скажімо, купуєте ви в крамниці клейонку на стіл за 3 крб., а вам у клейонку загортають ще книжок на 2 крб. 50 коп. Або купуєте сорочку, а вам у «нагрузку» дають «літературний подарунок».

Щоб остаточно удосконалити новий метод, керівникам Калинівської райспоживспілки лишається зробити останній крок — торгуючи бочкотарою, «навантажувати» її книжковими шафами.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ЧАС — КАТЕГОРІЯ ВІДНОСНА

Як повідомляє наш кореспондент з колгоспу «Зоря», Хмельницького району, Хмельницької області, тут незабаром відбудеться наукова конференція на тему «Час — категорія відносна».

На конференцію запрошуються представники з Пилявського ремзаводу (Хмельницької ж таки області).

Попередні тези доповідей такі. Колгоспники говоритимуть про те, що скоро мине п'ять років з того дня, як вони віддали на Пилявський ремзавод ремонтувати мотор автомашини.

У свою чергу, представники ремзаводу виступатимуть як опоненти: не минуло ще й п'яти років, як ми взялись ремонтувати ваш мотор.

Навряд чи конференція пройде в теплій і дружній обстановці.

НАДІЙНА ОБЛОГА

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. (Телеграфом). Тут уже другий рік триває облога парку культури і відпочинку ім. Чкалова. З усіх боків його надійно обложили розпивочні заклади. Біля центрального входу зайняв позиції пивний бар, за кільканадцять кроків від нього — філіал ресторану «Люкс», замикають коло ресторан «Літо» і дрібні кіоски з високоградусними напоями. Жодного кіоска з водою серед них не видно.

Командує облогою директор міського тресту їдалень та ресторанів т. Литвинов.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Знову вас Петренко критикує... Чи не час вже нам почати упорядкування штатів?

ПОВІСТЬ ПРО ГОДИННИК

Я придбав годинника. Та сталося несподіване: розбилось в годинника скло.

— Дрібниця, — сказав мені майстер Київської майстерні № 32 Григорій Грош. — Скло вставимо, а за одним рипом заглянемо і в механізм. Щоб вам двічі не бігати.

— Будь ласка, — розчулився я, сплативши за все 2 крб. 97 коп.

7 вересня, як було зазначено в квитанції, я приїхав по годинник.

— Прийдіть краще одинадцятого,— порадив Грош.

Відпроситися з лекції пощастило лише 12.

— Давайте зустрінемось чотирнадцятого,— посміхнувся Грош.

15 вересня я одержав годинник. 16 помітив, що він випереджає добу на 11 хвилин. Старості групи сказав, що приїжджає з села баба, і помчав у майстерню. 17 вересня годинник відстав рівно на 11 хвилин. Довелося зустрічати діда. Грош пересунув регулятор у протилежний бік. Так тривало ще 5 днів. Вирішив взяти академвідпустку. На щастя, своєчасно захворів. Стверджую: не через годинник, хоч і міг би.

27 грудня знову в майстерні. Гроша не було. «Відремонтував» годинника вже інший майстер. Після цього наступна доба за моїм двигунчиком мала 25 годин.

29 грудня взяв таксі і помчав до майстрів поділитись новиною. 2 січня вигадав, що одружуюсь. 3 січня нібито проводжав тещу. 5 січня, здається, шукав повзунки, 7 січня виписував жінку з лікарні. Цього ж дня забрав і годинника.

8 січня староста курсу дізнався про мої витівки. 9 січня підрахував: п'ятимісячні поїздки до майстерні обійшлися мені на чотири карбованці дорожче, ніж сам годинник. 10 січня дійшов висновку: якщо знову розіб'ю скло, то годинник викину. Куплю новий. Так принаймні дешевше і мороки менше.

А поки що ходжу без годинника. Так спокійніше.

З уст студента Василя СТУКАНА
записав О. ЧОРНОГУЗ.

ПРЕМІЯ

У конторі «Заготпух»
За роботу видну
Раз одержав головбух
Премію солідну.
Всяк, хто стрівся на шляху,
Натякав при тому:
Як це премію «суху»
Теліпать додому?..
Словом, сіла за столи
Братія завзята.
Що там премії, коли —
Ляснула й зарплата!

Ходить знову чутка-дзвін:
Ніби головбуха
Преміюють ще.
А він
Тільки шию чуха
Та сумує день при дні.
— Змилуйтеся,— просить.—
Нащо премія мені?
Однієї досить,
Бо це знов не обмине
Чималенький збиток.
Не жалієте мене —
Пожалійте діток.

М. ЄРЕМЕНКО.
м. Черкаси.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

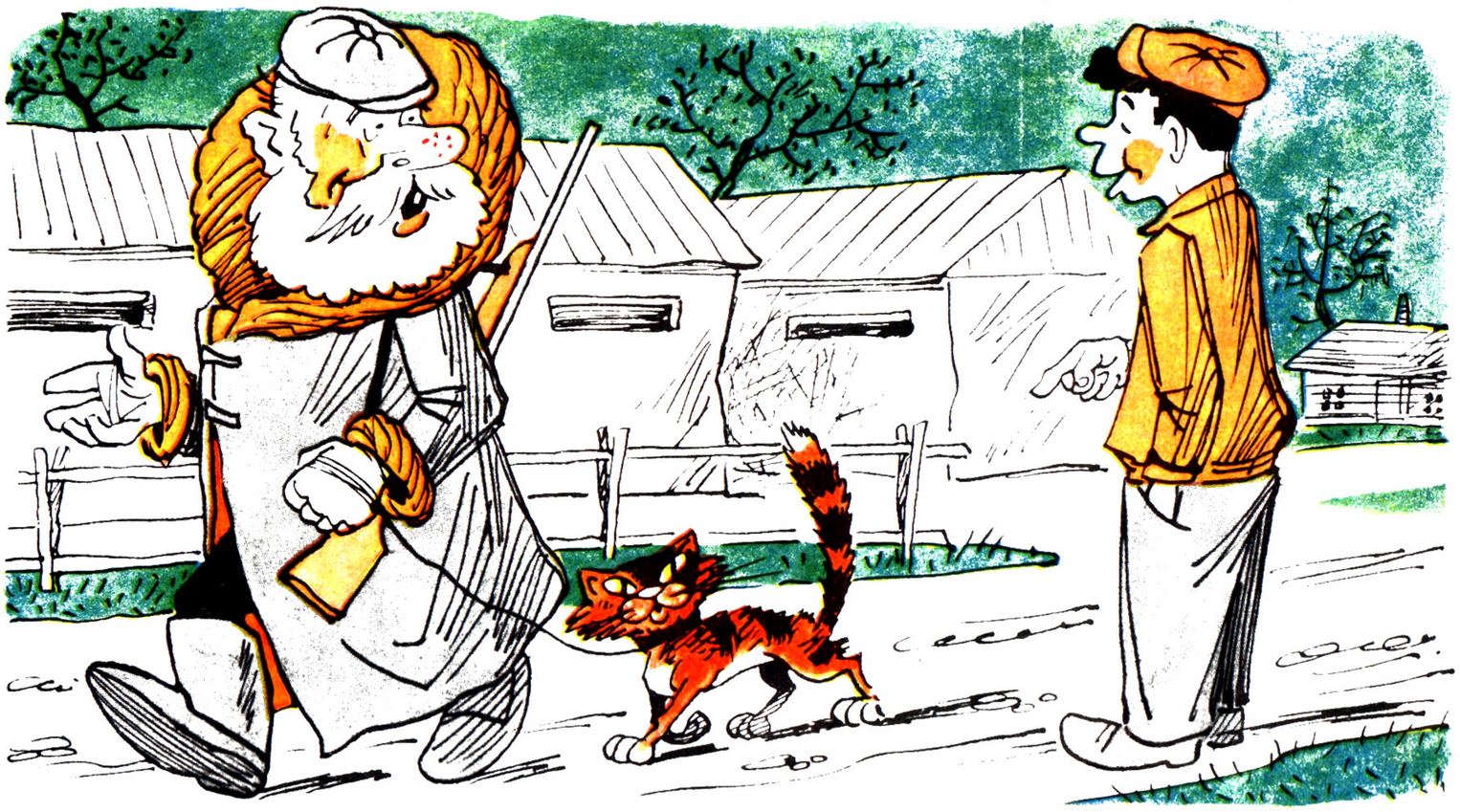

— Чого це ви, діду, на сторожування з котом ідете?
— Та клятий собака всю ніч гавкає, спати не дає!

Ти ночей не доспала...

Коли Галя була маленькою, доводилось не досипати. То, дивись, зубки ріжуться — капризує, то, дивись, животик заболів — пхинькає, хіба ж тут доспиш?

Але так було сорок з гаком років тому, коли не було Галини Іванівни Відерникової, а була собі дівчинка Галя.

Дівчинки Галі більше немає, є сорокачотирьохрічна жінка Галина Іванівна, але матері її — сімдесятишестирічній Надії Іванівні Осиповій доводиться недосипати ночей і тепер. До речі, тепер матері спиться значно неспокійніше, ніж тоді, коли Галина Іванівна була маленькою дівчинкою Галею.

Приїздіть у місто Дрогобич, і тут у товариському суді при будинкоуправлінні № 3, у міськраді, у народному суді, у прокуратурі і ще в кількох установах, включаючи міліцію, вам розкажуть сумну і дуже неприємну історію, яка почнеться словами «Мала мати одну дочку...»

Історія ця тягнеться вже вісім років, і вісім років не висихають очі у старої матері.

З 1948 по 1959 рік Галина Іванівна разом з своїм чоловіком Відерниковим жили у її матері Осипової Надії Іванівни, по вулиці Васильєва, № 66.

Щоб сказати, що жили дружно, не скажеш, але Надія Іванівна спала спокійно хоч вночі.

У 1954 році Галина Іванівна разом з чоловіком подалася на Камчатку, звідки слала вісточки на зразок того, що допомоги від нас не чекай, а коли хочеш, то подавай на аліменти, хай із зятя стягують.

Як ми бачимо, з юридичного боку Галину Іванівну дорікати нічим. Вона дотримувалася закону. Присудить суд — матимеш, мамусю, допомогу, не присудить — вибачай.

Мати є мати, і вона вибачить все. Вибачить, забуде, простить. І коли в 1958 році дочка, розійшовшись з чоловіком, повернулась під материнську стріху, мати й словом її не дорікнула:

— Живи, будь щасливою...

Галина Іванівна оселилася разом з матір'ю, і тут для матері настало те життя, від якого хочеться забігти у нетрі. Перш за все, люба доня почала пиячити. Пила вона, звичайно, на стороні, але всі п'яні наслідки приносила додому, і тут починалося те, про що не хочеться та й не варто писати. Часом доня приходила не одна, а з колегою по пляшці. Чомусь завжди цей колега виявлявся протилежної статі. Тоді в квартирі ставало ще веселіше.

Звичайно, широке і вільне життя вимагало вільних коштів, а що такі не завжди були, то доня мусила вдатися до спекуляції. Мати плакала, умовляла, просила доньку повернутися до чесної праці, але та не зупинялася, аж поки її не зупинила міліція.

Далі пішло ще гірше. Яким може бути багатим арсенал дрібної підлоти, коли хочеш зробити нестерпним життя людини, з котрою живеш під одним дахом! (Забудемо на хвилину, що ця людина твоя рідна мати. Що вона ночей не доспала, що вона колихала тебе, сповивала, раділа твоєму першому зубикові і твоєму першому крокові).

Виявляється, можна круглодобово не вимикати радіо, щоб воно гриміло на всю квартиру, можна серед ночі грюкати дверима, можна спеціально тарабанити кришкою від каструлі, щоб мати не могла заснути, можна, нарешті, вигнати дітей-тимурівців, які прийшли допомогти старенькій.

Але все це аж ніяк не межа підлоті. Перед нами лежить документ, який кричить своїми сухими діловими фразами. Наведемо уривки з цього страшного документа. «Обставини справи зі слів потерпілої такі: 26 листопада 1965 року її побила рідна дочка, приблизно о 10 годині вечора. Побої наносила по всьому тілу. Дані медичних документів і об'єктивного обстеження. крововиливи неправильної форми суцільно-сірого кольору. Висновок: крововиливи виникли від дії тупого предмета у вказаний строк».

Тупий предмет. А як треба отупіти, щоб підняти руку на рідну матір?

Проте не будемо поспішати з висновками. Тупість була не завжди. В одному випадку виявилась єзуїтська хитрість.

— Хочеш, щоб мене від тебе відселили? — сказала мерзотниця. — Пиши, що я тобі не рідна дочка.

Не будемо дорікати старій, хворій, знервованій жінці за те, що вона виявила слабодухість. Вона хотіла одного — спокою, і в її становищі можна було б погодитися і не на таке. Надія Іванівна підписала відповідні папірці і почала чекати результатів. І результати не забарилися. Львівський обласний суд скасував рішення народного суду про сплачування Надії Іванівні Осиповій аліментів. А виселятися Галина Іванівна і не думала.

Тепер, здається, все, бо мусить бути межа всьому. Всьому, але не підлоті і не цинізму. Відерникова нахабно атакує, вона пише у всі інстанції, в редакції газет та журналів, виставляючи себе жертвою, а рідну матір катом.

Аж тепер все.

* * *

Що ж залишається робити нам? Соромити Галину Іванівну? Сваритися на неї пальчиком? Говорити про совість? Дарма. Вона має про совість приблизно таку ж уяву, як від роду сліпий про веселку.

Доведеться, мабуть, присоромити товаришів з Дрогобицької міськради, міліції, прокуратури. Невже ці офіціальні товариші, озброєні законами, на протязі восьми років не в силах приборкати хуліганку?

Адже, коли б Відерникова вчинила хоч десяту долю того, що вона чинить у материнському домі, де-небудь у громадському місці, коли б кому-небудь (а не рідній матері) насадила «тупим предметом суцільно-сірих синяків», вона б давно зафурчала за грати.

А з рідної матері, виходить, можна знущатися безмежно? І коли вже зайшла мова про межі, то чи є межа слинявому лібералізму з боку офіціальних інстанцій по відношенню до мерзенної хуліганки і садистки?

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Весна: — Що ви мені весь час одне і те ж пропонуєте?!

Народні усмішки

ЯК БУЛО РАНІШЕ...

Учитель на уроці фізики говорить дітям:

— Завдяки тому, що ми пізнали закон земного тяжіння, ми можемо ходити по землі.

Учень: — А як було перед тим, як відкрили цей закон?

КОЛИ ЖИЛА БАБУСЯ

Онучка питає бабусю:

— Ти ще при богові жила?

ЕННА КІЛЬКІСТЬ

— Дідусю, дай мені енну кількість цукерок!

— А ти знаєш, що таке «енна кількість»?

— Ні! Але штук п'ять, напевно!

КОМІСІЯ

Вихователька сказала дітям, що гри не буде, бо прийшла комісія. Трилітній хлопчик підійшов до одного із членів комісії і спитав:

— Тьотю комісія, а коли ви підете?..

ЩО ГОВОРИТЬ СЕСТРИЧКА

Трирічну Маринку спитали, що говорить її п'ятимісячна сестричка:

— Не знаю, вона говорить не по-нашому...

Повідомив О. БУНЕЛИК з м. Львова.

ТЯЖКО ЗІТХАЄ

— Чому це ти, синку, так тяжко зітхаєш?

— Якби ви спробували з'їсти дві тарілки борщу, півмакітри вареників та ще півглечика ряжанки випили, так ви б і не питали, — відповів син.

БАЧИЛА КІНО

Стара говорить старому:

— Я вчора по телебаченню у сусіда бачила кіно «Розлучення по-італійськи».

Старий: — Ну і як там розлучаються?

Стара: — А, скрізь однаково...

РИБАЛКИ

— Вчора я настьобав кілограмів п'ять риби, а моя дружина аж десять.

— А що? Вона теж любить на риболовлю ходити?

— Та ні, вона працює в рибокомбінаті.

Повідомив Є. К. ШТАЛТОВНИЙ з м. Києва.

ДОБРА ОТРУТА

Аптекар. — Ну як, хороша отрута для мишей, яку я вам дав?

Відвідувач: — Дуже добра!.. Миші так поправилися від неї, що не могли влізти в нору, і їх кіт половив.

ЗАДУМАВСЯ

— Чому це ти вже півгодини стоїш перед кліткою зебри? — запитав одного хлопця його знайомий в зоопарку.

Хлопець глибокодумно подивився на нього і відповів:

— Бачиш, ця зебра чорна з білими пасами, от я і думаю, чи бувають білі зебри з чорними пасами.

Записав ДАНИЛЕВИЧ Б. В. з села Щитівці, Тернопільської області.

ЗРОЗУМІЛА

Якось приїхали до міста чоловік із жінкою. Зайшли вони в господарчий магазин, а на полиці лежать коробки з написами «Електрогрілка».

— А яка вона є ота грілка? — запитує дружина чоловіка.

— Та це така грілка, що там є спіраль, спіраль схована в такий мішечок, що не горить, і коли включити струм, то воно гріє і можна тоді прикладати, куди треба. Зрозуміла?

— Зрозуміла. А куди ж наливають воду? — запитала жінка.

Повідомив С. П. МОВЧАН з с. Петрівки, Чернігівської області.

perec-ua.

perec-ua.

— Дядю! Ви ж нам струмок загатили!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Фейлетон «Мисливці за дулями» було надруковано торік у № 24 журналу. У фейлетоні розповідалося про те, як колишня санітарка Валентина Ачкасова торгувала в Севастополі квартирами. Клієнти платили бізнесменці гроші, а вона наділяла клієнтам не квартири, а дулі. Та й звідки вони могли взятися, ті квартири, в Ачкасової. Це була аферистка. І клієнтуру свою вона вербувала серед простачків. Ті не шкодували грошей, а аферистка — дуль.

Так тривало доти, доки Ачкасова не розтринькала солідну суму чужих грошей і не сіла на лаву підсудних. Народний суд Ленінського району м. Севастополя засудив аферистку до 5 років позбавлення волі з конфіскацією її особистого майна.

Мал. БЕ-ША

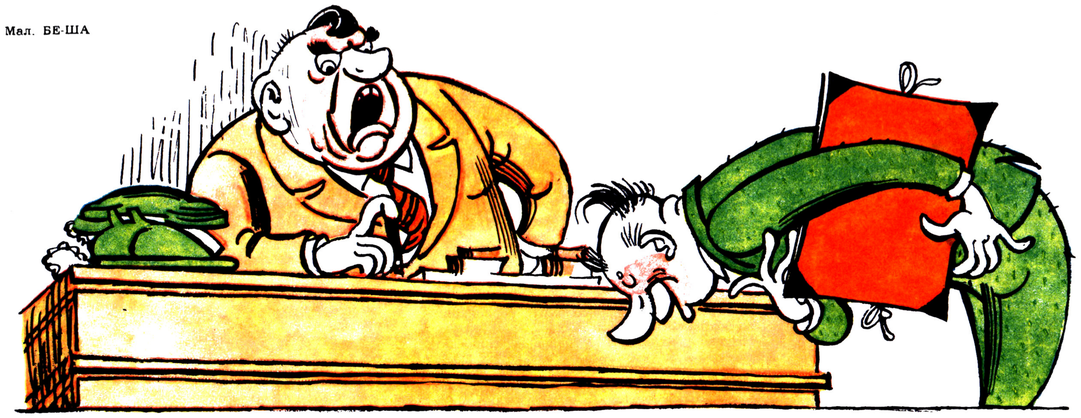

— Мені докоряли на зборах, що я неуважний до підлеглих працівників. Ви коли-небудь помічали це?
— Що ви, що ви! Ніколи!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

І. М. Кофман подвизався на кооперативній ниві у Березівському районі. Цей активний комерсант керувався у своїй діяльності трьома правилами: а) хто стукає, тому відчиняють; б) хто шукає, той знайде; в) світ не без добрих людей.

Завдяки цим правилам, І. М. Кофман завжди виходив сухим із каламутної водички. І завжди йому ставав у пригоді черговий покровитель. Останнім був директор міжрайбази С. І. Бланк, який влаштував Кофмана завторгвідділом міжрайбази. Докладно про це ви всі читали у фейлетоні «Три золоті правила» у № 3 «Перця».

Тепер почало діяти четверте правило: «Минулася котові масничка». Як повідомив заступник голови правління Одеської облспоживспілки т. Андріященко, факти, наведені у фейлетоні, ствердились. І. М. Кофмана з кооперації вигнали. За грубе порушення принципу добору кадрів директора Березівської міжрайбази С. І. Бланка з роботи знято.

Мал. Л. БОЙКА

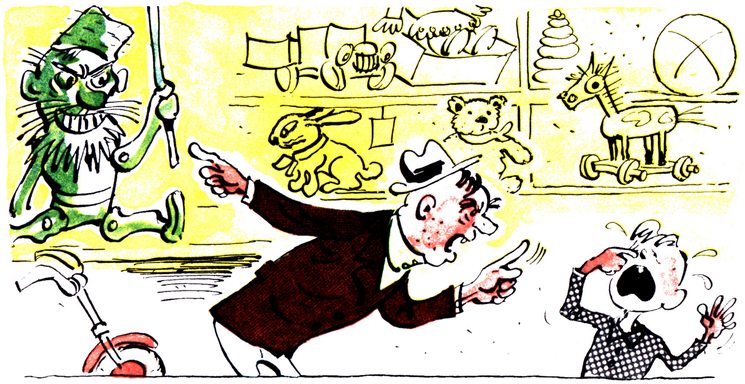

— Цить, а то куплю отого діда!

Харрі ЛАХИСТЕ

ХАЙ ЖИВЕ МІНІСТР!

Того дня завідуючий викликав мене і Віллі до себе. Тицьнув пальцем у папери і запитав таким голосом, ніби тільки дізнався, що у нього рак шлунка:

— Що це таке?

— Акт, — люб'язно повідомив Віллі.

— Якщо так і далі піде, мені доведеться з вами розлучитися,— видавив завідуючий свій улюблений афоризм. — Ідіть геть і заберіть з моїх очей свій акт! Три дні строку на нову редакцію!

— Слухай, — запитав я Віллі, коли ми пішли,— що старий мав на увазі, коли говорив про розлучення?

— Певно, вже подав заяву! — доброзичливо озвався він і хотів ще щось додати, коли його покликав інспектор Тоорс.

— Гей, Мілля, тебе до телефону.

— Слухаю! — схопив трубку Віллі.

І раптом його обличчя розтануло у щасливій посмішці:

— Спасибі на доброму слові, товаришу міністр... Так, моя дружина вже казала... Та навіщо вам, товаришу міністр, витрачати свій дорогоцінний час? Я сам завітаю до вас... Так, можу й зараз. Усього найкращого!

Потім він поклав трубку, надягнув пальто і недбало кинув через плече:

— Я — до міністра...

Мені було байдуже. Та не так повелася секретарка завідуючого, яка саме заносила папери до нашої кімнати. Ледве Віллі пішов, як вона мало не щохвилини влітала до нас і питала, чи не повернувся товариш Віллі Мілля. А коли він через пару годин з'явився, його негайно викликали до завідуючого.

— Знаєте, товаришу Мілля, — сказав він, — я трохи погарячкував — той акт цілком пристойний.

З того часу Віллі пішов угору. І, до речі, постійним його супутником був я. Куди тільки поділися розмови про розлучення? Були тільки подяки! І премії щомісяця, звичайно. На зборах ми звикли сидіти лише у президії. Цілком природно, ніхто не мав жодних сумнівів, що ми зразкові працівники. А час від часу, іноді у найгарячішу мить, Віллі хапав трубку і поважно набирав номер:

— Алло! Прошу з'єднати з міністром... Мілля говорить! Скажіть, що Мілля говорить... День добрий, товаришу міністр... Так, це я. Ні, нічого особливого, просто хотів довідатись, чи вільні ви увечері? Добре, неодмінно буду... Всього найкращого!

З часом ці розмови потеплішали, і Віллі почав звертатися до міністра запросто і «друже». Зрозуміло, коли заввідділом пішов на пенсію, його місце посів Віллі. Усі діла в міністерстві доручили йому, річні звіти захищав теж він. Адже коли його друг міністр, то йому і звіти в руки!

Якось я на власні очі бачив, як міністр зупинив на вулиці свою машину і лагідно запитав Віллі:

— Чи задоволені ви квартирою, товаришу Мілля?

— Ще б пак! — засяяв Віллі.— Тільки дякуючи вам...

Завідуючий раз у раз торочив:

— До нашої установи ставлення прекрасне, на всі сто! Мілля— хлопець з головою! У нього добре серце, він не пам'ятає зла, ось що я вам скажу!

Вчора ми з Віллі посиділи трохи за вишнівкою. Чарочка за чарочкою і раптом у мені прокинулась допитливість. Я поцікавився, як це він потоваришував з самим міністром.

— А ти вмієш тримати язик за зубами? — пильно поглянув Віллі.

— Що за питання!? — відказав я.

— Чесно кажучи, — відкрив він секрет,— я того міністра майже не знаю.

— Як так? — схопився я.— А оті телефонні розмови?

— Першого разу він справді дзвонив. У справі обміну квартир. Йому мій район підходив, а мені його. А згодом я просто дзвонив своїй дружині...

Будьте певні, цю таємницю я бережу, як зіницю ока. Адже недавно я став керівником групи. Хай живе міністр!

З естонської переклав
Вігго ЯРВ.

ЗА ОДНИМ РИПОМ, або...

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

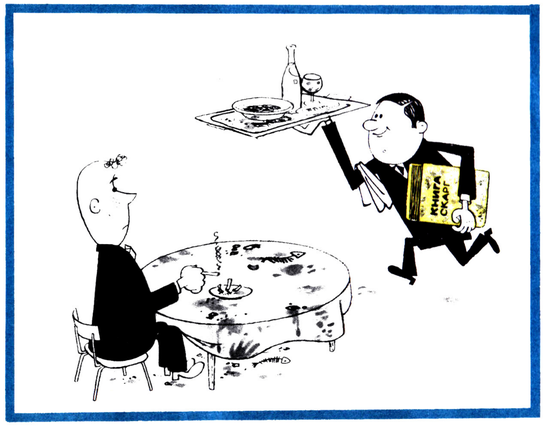

...комплексне обслуговування.

ВЕХ
(Стефан Вехецкі)

„ГРИПОЛІН"

Сезон на грип, як кажуть, у розпалі. Здається, нема родини, в котрій би хтось не хворів. Якщо говорити про нашу, то саме швагер Пекутощак представляє її в лікарні, що на Празі. І нічого не скажеш—не осоромив роду. Взірцевий, можна сказати, хворий.

Швагрисько мене як побачив, то одразу почав нарікати, що став жертвою медицини.

— Яким же чином? — питаю.

— А так що протягом дня хибно приготовані ліки вживав.

— Що ж то були за ліки?

— «Гриполін».

—Не чув...

— Не міг ти, Валерику, й чути, бо то найновіший винахід.

— Таблетки чи краплі?

— Рідина. Береться так: на склянку меду столову ложку горілки, треба добре розмішати і випити в один дух.

— А хто тобі теє приписав?

— Гвіздальський.

— Доктор?

— Пекар, але діло знає. У свій час іспанку переходив і два плеврити. У перший же день, як почув через стіну, що кашляю, бо мешкаємо по сусідству, прийшов до мене з дорогою порадою. «Грип треба подолати у зародку» — сказав і одразу почав виробляти тії ліки. Тільки що з поспіху вчинив фатальну помилку. Замість склянки меду налив склянку горілки, та ще й до того не зміг знайти в квартирі столової ложки, от тому меду взяли ми тільки чайну ложку.

— Що ж ти — не розібрав, які приймаєш ліки?

— Та, знаєш, якось і ні. Може, через те, що останнім часом не п'ю. Навіть набагато краще мені зробилося. Аж після третьої дози бачимо — трапилась помилка. Бо меду повний слоїк, а пляшка порожня. «Сам мед не поможе, треба дотримуватись рецепта, мусять бути всі складові частини», — говорить до мене Гвіздальський, і перед вживанням четвертої дози подалися ми на вулицю, отого другого компонента шукати.

В поспіху забули якогось лахмана накинути та й вийшли на перехрестя роздягнені, а мороз був, як тобі відомо, біля п'ятнадцяти градусів. Заки знайшли того компонента до «гриполіну», нахваталися дрижаків, і на другий день були, як той казав, — готові. Гвіздальський лежить тут у другій палаті, і до нього лікарі з більшою пошаною ставляться, бо на додачу має відморожені вуха та ще й пальця на лівій нозі. Студентики приходять на ньому учитися. Можна сказати, улюбленець лікарського товариства.

Так, так — з тим «Гриполіном» треба обережно. Але найголовніше те, що я перед тим зовсім не мав грипу, а кашляв тому, що з грубки диміло.

Переклад з польської
О. РЯБУХИ.

Жирафа винні бюрократизм

Дотримавши богові даного слова,
Ной до потопу ковчег підготовив.
Залишилась тільки одна із турбот:
Узять по сім пар поголів'я на борт...
Щоб всяк без розбору туди не потрапив,
Смугастий шлагбаум воздвигли над трапом.
Жирафа печаткою в будці товче,
Талон у вікно видає на ковчег.

І тягнеться черга — хто в трюм, хто в салон...
Аж ось до вікна прителіщився слон.
— Звиняйте, — сказав, піднімаючи хобот,—
У мене... ніяких посвідчень особи.
Та це і встановлювать — справа пуста:
Я весь перед вами, від вух до хвоста.

— При-ві-і-іт...— одказала жирафа лукаво.—
Перепустку видать не маю я права.
Ти метрику дай! І свій ніс не дери...
Така надійшла нам вказівка згори...

А слон все своєї:
— Та гляньте ж — у кого
Ви бачили шкіру товстішу і ноги?
А кістка слонова, оці, сиріч, бивні?..

— А може, вони не твої... І фальшиві...

Скипів, затремтів товстошкірий:
— О, горе!
Та я ж тебе вишвирну з будкою в море!..

Рвонув... і завмер.
Бо в ту мить вітерець
Підкинув під ноги якийсь папірець.
Слон хоботом чмихнув і здув порохи,
Поглянув — свідоцтво на ймення блохи!..

Мерщій у вікно контролерові тиче:
— Комаха я!.. Ось документ, як і личить...

Прудка. Маю шпичку отут не тупу.
Мала, (іронічно) — погляньте в лупу...

Штрикнувши жирафу цим дотепом злісним,
Слон думав: жирафа від сорому трісне.
А та подивилась байдуже в вікно
І тільки й сказала:
— Отак би давно...
А то без бомаг рятуватися лізуть.

Приклала печатку і видала візу.

Слон знову:
— А знаєте, що я накою,
Як буду віднині вважатись блохою?..
Як ляжу на постіль солом'яну спати...
Як стану стрибати, щипати, кусати!..
Подумайте, що в результаті було б!!!

Жирафа: — Плювать. Після мене — потоп!..

Родіка ТОТТ.

Вільний переклад з румунської
В. ВОРОНЮКА.

м. Київ.

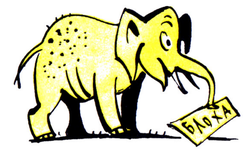

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

ЖЕРТВА МИСТЕЦТВА

Надійшов до нас лист із Кіровоградщини. Завуч Долинської середньої школи № 1 Л. А. Давиборщ та голова місцевкому тієї ж школи І. З. Зімич цікавляться деякими питаннями образотворчого мистецтва.

Почалося з того, що в лютому минулого року бригадир художньої майстерні при Долинському будинку культури В. С. Сіденко запалав благородним бажанням прилучити шкільний колектив до світу прекрасного. Перед тим він дізнався, що в школи є кошти на оформлення залу та коридорів.

— Переказуйте гроші на нашу майстерню, — запевнив він, — і ми за два тижні з вашої школи ляльку зробимо.

1600 карбованців негайно перекочували на рахунок цеху місцевих Рафаелів. За «ляльку» взялися тільки через півроку, добру частину робіт сперли на самих замовників, та ще й «лялька» та виходить не писаною красунею.

Автори листа пишуть: «У майстерні ще залишилось 232 крб. 30 коп. шкільних грошей».

— Коли ж доробите? — питаємо Сіденка.

— Немає в нас картинок, з чого перемальовувати. Ждіть».

А далі — цікавляться:

«Коли і яку ще халтуру піднесе нам Сіденко на останню суму... чи є в Сіденка хоч краплина совісті і відповідальності за той брак, який він сплавляє з рук за такі казкові суми?»

Пояснюємо:

1) Коли піднесе халтуру?

Видно, не раніше, ніж будуть «картинки, з чого перемальовувати».

2) Яку халтуру?

Про це можна було б не запитувати: у вас же є зразки тієї халтури.

3) Чи є в Сіденка хоч краплина совісті і відповідальності?

Якщо й нема, то не біда: він кинув їх на вівтар мистецтва халтури. Мистецтво ж, як відомо, вимагає жертв.

РЕПЛІКА

„НЕ ГОРИТЬ“

Все залежить од того, як підійти. Іноді неймовірне твердження стає солідним, якщо його надрукувати на бланку і засвідчити авторитетними підписами.

Прочитали ми в редакції листа з Коростенського заводу хімічного машинобудування і, м'яко кажучи, здивувались. Виявляється, парове опалення може в мороз і не гріти, світло в темряві не горіти і ложку до обіду теж мати не обов'язково. Все це умовності.

Можна було б, звичайно, вважати той лист за жарт. Але під ним стоять три авторитетних підписи: директора заводу т. Шабельникова, секретаря парторганізації т. Корженівського та голови завкому т. Васьківського.

Вони спростовують фейлетон «Слово — не горобець», надрукований у № 1 нашого журналу. Спростувальники на «повному серйозі» заперечують той факт, що їхнє підприємство зірвало поставки обладнання Горлівському азотнотуковому заводові.

— Як же, — пишуть вони, — ми мусили дати обладнання в 1965 році — і дали його!

Так, дали! Але як? Скажімо, холодильники треба було дати не пізніше червня, а вони прислали їх у жовтні, вакуум-збірник зобов'язались дати не пізніше червня — поставили у вересні. Чекали хіміки продувні колони і підігрівачі у другому кварталі, а дочекались лише на кінець третього. Так було «поставлено» іще десять найменувань обладнання.

Якщо взяти на озброєння метод, що його пропонують вельмишановні товариші спростувальники, то навіть, коли палахкотить будинок, пожежникам поспішати не обов'язково. Через тиждень, місяць, квартал приїдуть ті пожежники, виллють на згарище відповідну кількість води і все в порядку.

Але, як би там не виправдовувались спростувальники, а ложка все таки завжди дорога до обіду!

Любий Перче!

Поясни, будь ласка, працівникам Надвірнянського лісокомбінату, Івано-Франківської області, значення слова «комбінат», бо, здається, неправильно вони його розуміють. А звідси — уся біда.

Ось послухай. При нашій електростанції збудовано чудову школу. Домовилися, що парти для неї надійдуть з отого самого лісокомбінату. Отут надвірнянські комбінатівці і почали комбінувати. Гроші з нас узяли наперед, як мало бути, а замість готових парт прислали нам їхні деталі, цвяхи, фарбу та ще пораду, щоб ми самі усе це до діла доводили.

Після наших скарг на комбінаті спромоглися якось зібрати ті парти, але не зашпаклювали, не пофарбували. Та й зліпили їх так, що соромно було дітям показувати. Ми відмовилися від того браку та почали наші гроші назад вимагати. Але все — як об стінку горохом.

Тож поясни, Перче, надвірнянським комбінатівцям, що слово «комбінат» нічого спільного з недобросовісними комбінаціями не має.

В. ЛАЗЕБНИЙ,
заступник директора Бурштинської ДРЕС.

Коли тобі хтось буде твердити, що «без води і ні сюди, і ні туди», — не вір йому. Ми ось уже шість років без води мотаємось і сюди і туди. То у ночви, то до Конотопа. Бо збудували у нас, у Карабутові, лазню, але від води там тільки стіни розлазяться. Митися нема чим. Далеко не свята трійця в особі голови колгоспу П. Я. Бандури, секретаря парторганізації М. К. Папенка та голови сільради К. Ф. Бабина шість років полоскали нас обіцянками, що лазню ось-ось закінчать. Але їхні обіцянки не закінчилися навіть парою, бо недавно і паровика, придбаного для лазні, Дубов'язівському спиртозаводові віддали.

Як бачиш, Перче, можна не лише без води, а й без пари.

В. БРАЖНИК.
Конотопський район,
Сумської області.

У нашому селі є один об'єкт, який наводить жах на всіх жителів. Це міст через річку Цнава. Як подумаєш, що треба через той міст на другий бік перебиратись, так волосся догори лізти починає. Міст геть увесь прогнив, струхлявів. Крізь дірки й віл провалитися може. У нас уже навіть прижилися слова одного поета, який, ніби про цей об'єкт написав: «Як станеш на той місток, то й не позбираєш кісток».

Дорогий Перче, просимо тебе: підведи до того мосту нашого голову сільради. Може, він перестане обходити його десятою дорогою, а набереться духу й про ремонт подумає.

ЖИТЕЛІ СЕЛА ВОЛИЦЯ.
Фастівський район,
Київської області.

Порадь, будь ласка, де нам дістати понтони, щоб спорудити міст до їдальні № 2, а заодне й до контори будівництва Криворізької ДРЕС-2?

Без такого мосту, на жаль, не можна перебратися ні в їдальню, ні в контору. Грязюки і води — вище колін.

Хто хоче попоїсти, мусить раніше придбати мисливські гумові чоботи. Але в нас це така рідкість. Правда, керівники будівництва і відділу робітничого постачання мають такі чоботи, тому їм, як кажуть, море по коліна! А от робітникам, Перче, біда. Ніяк без понтонів не подолаємо того «моря».

ГРУПА РОБІТНИКІВ.
Дніпропетровська область.

Не вір тому, хто скаже тобі, що Вінницька мехколона не тягне. Запевняємо тебе, що тягне, та ще як! Другий рік вже тягне!

А тяганина ця почалася тоді, коли колгосп імені Жовтневої революції уклав з мехколоною угоду на електрифікацію села. Згідно угоди мехколона мусила провести 5,5 км електролінії, поставити 2 підстанції, 3 електромотори тощо. З того часу і тягнуть. Дотягли електродріт аж на півтора кілометра, а далі несила, ніби не дріт тягнуть, а вола за хвіст.

Чи не здається тобі, Перче, що хлопці з мехколони працювали б моторніше, якби винуватців цієї тяганини та притягнули до відповідальності?

М. САМАРДАК,
секретар парторганізації.
Г. ДЕРКАЧ,
голова сільради,
С. ПОПЕРЕЧНИЙ,
голова колгоспу.
с. Холодівка,
Тульчинського району,
Вінницької області.

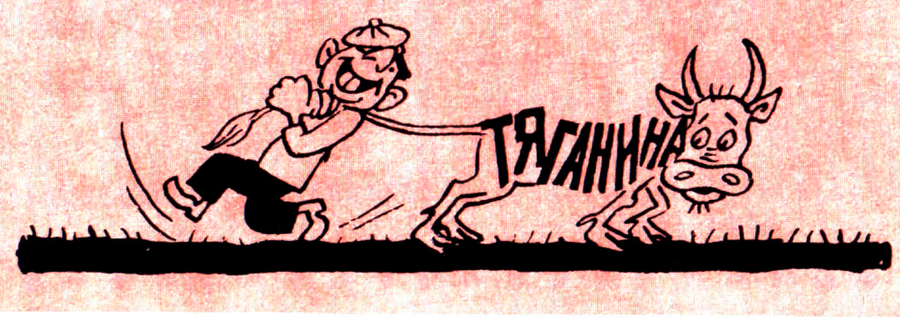

Страшне перо не в гусака...

«Бібліотека працює із 9-оо до неділі. Неділя коротка, а понеділок вихідна».

(З оголошення).

—

«Наш колгосп за звітний період поповнився на 217 голів великої рогатої худоби, в тім числі 19 коней».

(З виступу).

Надіслав М. КОТЛЯР.
с. Яковівка,
Харківської області.

* * *

«Повідомте, скільки віршів треба написати для повної зрілості як поета».

(З листа до редакції).

Надіслав В. БРОВІНСЬКИЙ.
с. П'ятківка,
Бершадського району.
Вінницької області.

* * *

«Слухали: тов. Горіну Н. О. тов. автомашина Андрійчука М. І. 6 III не находилась на колгоспному гаражі, а їздила десь без ніякого відома.

Ухвалили: віднести в рахунок 4 год., як прогул».

(Виписка з протоколу).

Надіслав С. ПАВЛЕНКО.
с. Мар'янівка,
Поліського району,
Київської області.

* * *

«При виготовленні пакетів для пасажирів з набором апельсин, ковбаси, булочок і шоколаду, в 176 пакетах бригадою недокладено 9 кг апельсин та 2 кг 900 гр ковбаси, в якій працювала і т. Абадеєва».

Надіслав В. ГРЕБА.
с. Іршава,
Закарпатської області.

* * *

«В Миколаївській чайні по декілька днів не готують м'ясних страв з вени голови сіль СТ тов. Ялового М. М., який навмисне не дає машини для м'яса з Лошкарівського холодильника».

«Комсомольський прожектор»
у с. Софіївці,
Дніпропетровської області.
Надіслав І. ГОРБОВИЧ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 20 за 1965 рік було надруковано листа редактора стінної газети Київського аеропорту «Колючка» т. Сидорова про незадовільний рух автобусів Бориспільського автопарку, що курсують між Борисполем та аеропортом.

Директор Бориспільського автопарку т. Чорноіваненко повідомив редакцію, що факти, згадані в листі, дійсно мали місце. Адміністрація автопарку вжила рішучих заходів до водіїв — порушників графіку. Диспетчера автопарку Шкоду Ф. В. у цьому листі згадано помилково.

★ «Репортаж з великої дороги» — у фейлетоні під такою назвою «Перець» (№ 21) критикував тих, хто незадовільно використовує автотранспорт.

Заступник міністра автомобільного транспорту і шосейних шляхів УРСР т. Трошин повідомив редакцію, що виступ Перця цілком слушний і заслуговує на велику увагу.

У зв'язку з тим, що автотранспорт колишніх раднаргоспів нині підпорядковано міністерству, — це дасть можливість значно поліпшити перевозки вантажів.

Міністерство вживає заходів до впровадження прогресивного методу програмування перевозок, а на магістральних шляхах застосовується новий метод транспортування вантажів по системі «тягових плечей».

★ Робітники Чупахівського цукрокомбінату поскаржилися редакції на те, що вони придбали на цукрокомбінаті газові плитки для своїх квартир, а балонів для скрапленого газу до цих плит ніяк одержати не можуть.

Перець у цій справі виступав двічі (№ 10 та № 21 журналу за 1965 рік). Як повідомив заступник голови Сумського облвиконкому т. Мазуленко, нині робітників цукрокомбінату балонами для скрапленого газу забезпечено.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

КРУГОЙДУЧІ СНИ

Тендітний яблуневий цвіт
Мені сьогодні **снився.**

Лісів Карпатських мідь багряну
Щоночі бачу **уві сні.**

Сняться й сняться наддніпрянські
села.

Й уві сні ввижаються мені.

І сниться їй весни гілля зелене.

Сниться й сниться війна.

Химерним **сном** здаються трутні.

Спокійно **сплять** дніпровські
кручі.

Щоб їм **не снилися** криваві ночі.

Щоб цвіт весни довічно квітнуть
міг

У снах її, у почуттях моїх.

Безсоння, сумніви, вагання.

Цвітуть в Херсоні абрикоси,
Черешні в Знам'янці цвітуть.

В вітрах і хмарах **кругойдучих**
Поміж епох, поміж століть,
Загрузши по коліна **в кручах,**
Казковий велетень стоїть.

Аргентіна. Уругвай. Канада.

Борзна. Лубни. Прилуки. Яготин.

Любомир ДМИТЕРКО, із збірки
«Київські кручі».

Приснилися дніпровські сонні кручі,
На котрі падала багряна сонна тінь,
Черешні знам'янські і хмари кругойдучі,
Борзна. Прилуки. Яготин. Ірпінь.

Коли я сплю, натхненні чую звуки,
І безліч тем мені приносять сни,
Я віднаходжу в них: Борзну, Прилуки.
Ірпінь. Пирятин. Яготин. Лубни.

Учора снились соняшники з кахлі,
Прилуки, сон-трава і Уругвай,
Медунки, люміналами пропахлі,
Ірпінь. Борзна. Лубни і Парагвай.

Сьогодні ж — абрикоси у Херсоні,
Що сонно похилилися на тин,
А потім знов дніпровські кручі сонні.
Лубни. Борзна. Прилуки. Яготин.

Тож не сумуй, звитяжний мій читачу,
Якщо колись присниться щось мені,
Про все, про все, що уві сні побачу,
Повідаю тобі в будучині.

Юрій КРУГЛЯК.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

У Броварських лісах під Києвом леви не водяться. Не водяться там і леопарди. Взагалі на хижаків бідні наші ліси. Це тоді, коли ви заглянете у різні природознавчі довідники. Коли ж заглянути безпосередньо у ліс, то не важко переконатися, що хижак у Броварських лісах не така вже й дивина.

Власне, не обов'язково заглядати безпосередньо у ліс. Досить заглянути в акти і протоколи, які зберігаються в Республіканській раді українського товариства мисливців та рибалок.

Рада товариства і рекомендувала до Клубу губителів природи групу громадян, яких інакше, як хижаками, не назвеш.

Діяльність вовка у лісі можна розцінювати як акти найвищої гуманності в порівнянні з тим, що творять у тому ж таки лісі громадяни, озброєні не тільки дробовиками, але й новітніми досягненнями транспортної техніки.

Найкраще для хижацького полювання на зайців та косуль, як показав браконьєрський досвід, використовувати машину ГАЗ-68. І біжить по бездоріжжю, і фари далеко світло кидають...

За поданням ради товариства мисливців та рибалок до Клубу губителів природи прийняті дійсними членами такі громадяни:

Лібензон Михайло Аркадійович — працівник Київського авторемонтного заводу за полювання на зайців у забороненій зоні з-під фар автомашини № 17-98 КИА.

Мешканець села Рудня Вітюм Іван Іванович за полювання в забороненій зоні з-під фар мотоцикла.

Директор Броварського змішторгу Басєдкін Іван Васильович за незаконне полювання на косуль.

Мешканець села Погреби Кривобок Яків Петрович за те, що примудрився загнати двох диких кабанів у силосну яму та там їх і порішив.

Директор Броварського підсобного господарства Калиниченко за позбавлення життя 12 зайців з допомогою дробовика та фар службової машини.

Ковтун Володимир Петрович (проживає у м. Києві, по бульвару Лихачова, 4, кв. 18) за аналогічні діяння.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

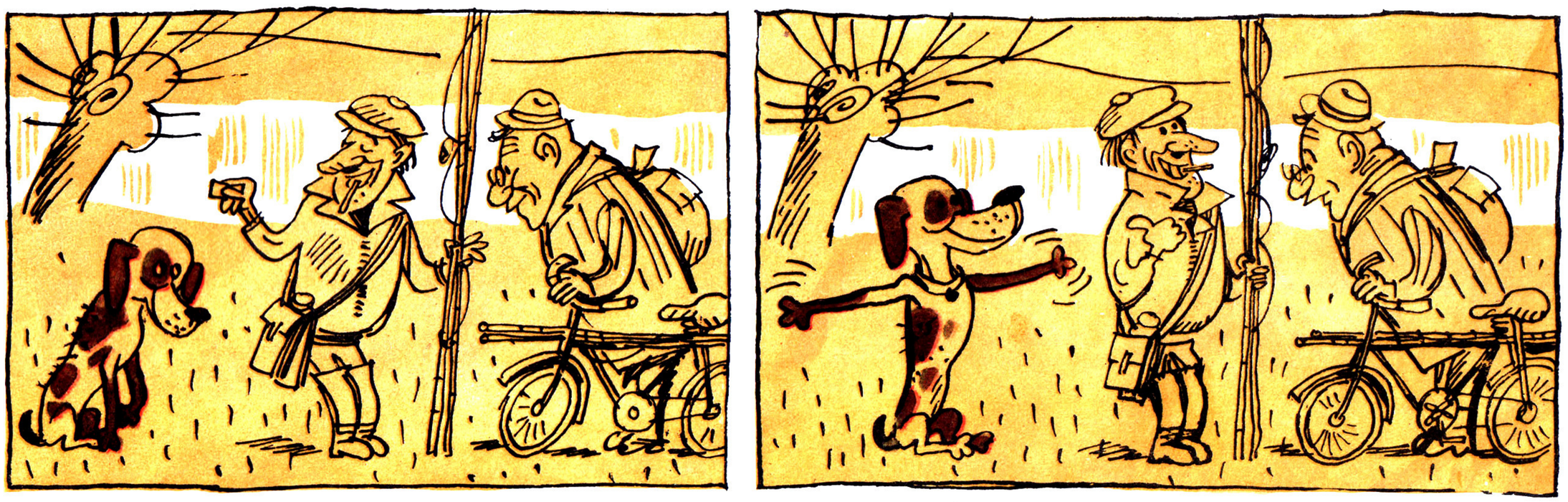

— **Ану покажи, Рябко, яка риба сьогодні у нас зірвалася?..**

. . . . . .

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК. ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (570) (на украинском языке). Підписано до друку 19. III. 1966 р. Папір 70×108⅛=0.75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 12519. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02144. Тираж 760 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

PIKKER

У МЕНЕ В ГОСТЯХ МІЙ ЕСТОНСЬКИЙ БРАТ „ПІККЕР“ („ГРОМОВЕРЖЕЦЬ“) (м. Таллін)

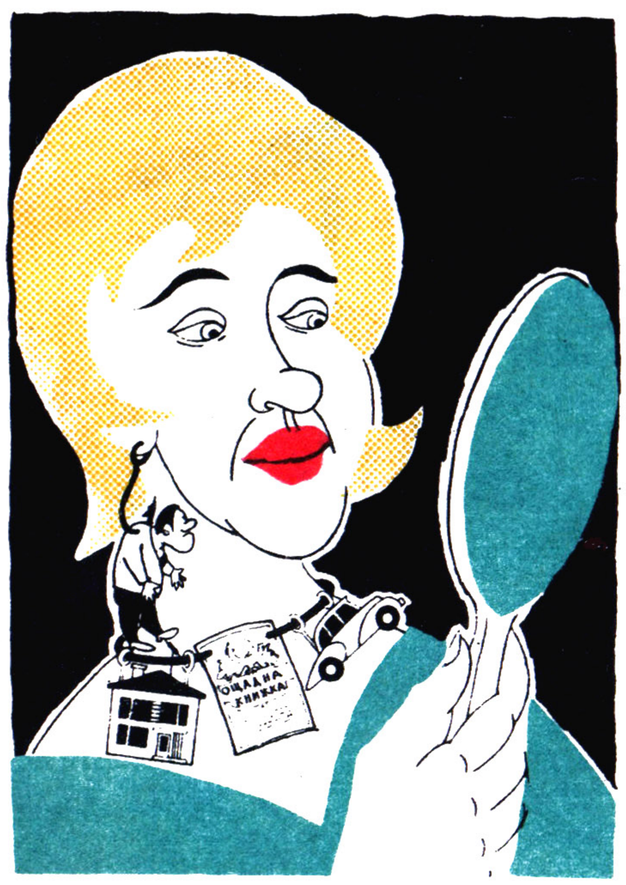

— Ці оздоби якнайкраще підкреслюють мою вроду.

— Казали, що у вас зіпсувався телевізор.

— Спробуйте на такому норовистому коні керувати підприємством!

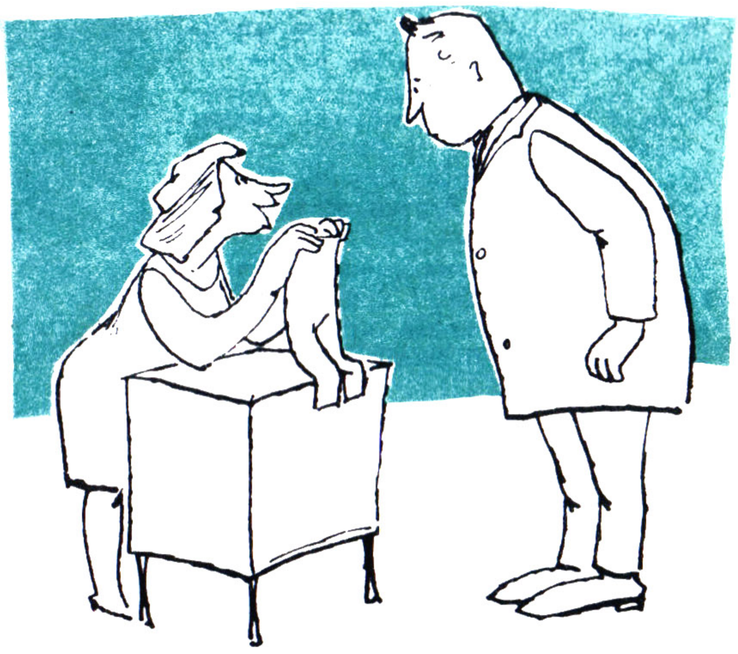

— Робочих штанів 56 розміру у нас немає, візьміть дві пари 28 розміру.

— От добре, що ти зайшла, — розкажеш свіжі новини.

НАОЧНА АГІТАЦІЯ

— Бачиш, синку, я завжди випиваю твій риб'ячий жир.

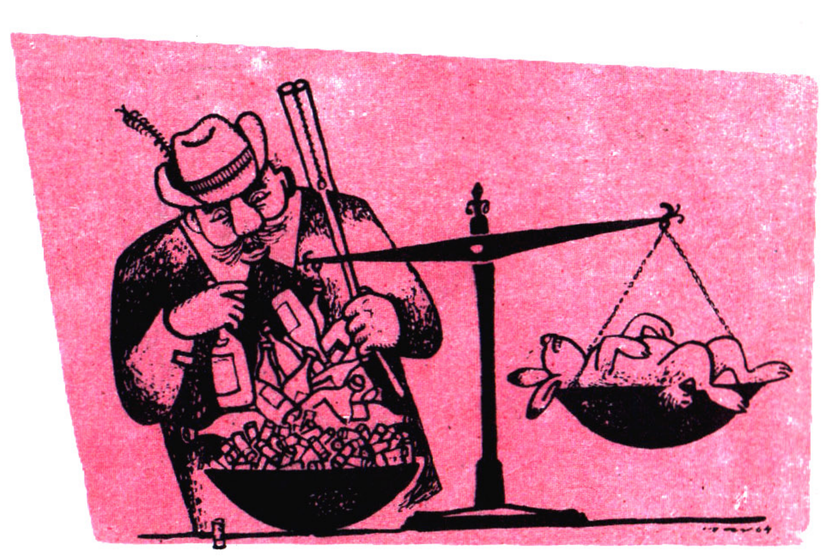

Собівартість зайця.

Творча дискусія.